

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **JUDr. J.D.**, ■■■ zastoupeného JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem se sídlem Voráčovská 14, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, e sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, č. j. OD770/14-3/67.1/14211/St,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 9. 2014, č. j. OD770/14-3/67.1/14211/St, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 7. 2014, č. j. MML186843/13/3555/OD/Hrz. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 18 odst. 4 uvedeného zákona. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 27. 11. 2013 v 14:10 hod. řídil osobní motorové vozidlo ■■■, RZ ■■■, na pozemní komunikaci I. třídy č. ■■■ v obci ■■■ ve směru od ■■■ na ■■■, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h, když měřicím zařízením LTI 20/20 TruCAM byla vozidlu naměřena rychlost 91 km/h, po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ±3 km/h byla jako nejnižší možná rychlost jízdy vozidla naměřena rychlost 88 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta 4 000 Kč a dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1997 Sb., o přestupcích, paušální částkou náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, žalovaný se nevypořádal s důvody odvolání. Žalobce zopakoval své přesvědčení, že policie ve chvíli, kdy kolem ní projížděl, žádné měření neprováděla. Její vozidlo bylo v pohybu, byl prováděn manévr otočení do protisměru, poté vozidlo policie jelo za jeho vozidlem poměrně dlouhou dobu a teprve po několika kilometrech byl zastaven. Policista žalobci odmítl předložit důkaz, že skutečně přestupek spáchal a překročil povolenou rychlost, když jel 91 km/h v obci. Podle žalobce policie pochybila, porušila své povinnosti, když mu k žádosti odmítla předložit důkaz o spáchání přestupku o překročení povolené rychlosti. Pouhé ústní konstatování nestačí. Policie rezignovala na základní povinnost dokázat, že ke spáchání přestupku došlo. Pokud by policie reagovala na žalobcovu žádost a přeložila mu důkaz o překročení rychlosti, žalobce by jistě pochybení uznal. S výpověďmi policistů J. a F. žalobce v průběhu řízení nesouhlasil. Podle žalobce nebyl předložen žádný důkaz, který by svědčil o tom, že se přestupku dopustil. Žádným důkazem nebylo vyvráceno, kromě výpovědi policistů, že by v daném čase a v daném úseku bylo prováděno měření rychlosti. Žalobce odmítnul názor správního orgánu, že policie nepochybila, pokud mu nepředložila důkaz o přestupku, i když ho měla k dispozici. Správní orgán tak zásadním způsobem porušil základní zásady řízení, a to i zásadu o spravedlivém procesu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a povinnost provést ve správním řízení o přestupku všechny dostupné důkazy, tyto důkazy zhodnotit jednotlivě a v jejich souhrnu a vypořádat se s námitkami a obhajobou obviněného z přestupku. V daném případě takto správní orgán nepostupoval, všechny důkazy vyložil v žalobcův neprospěch, přičemž žalobce má za to, že zjištěné okolnosti vzbuzují závažné pochybnosti o tom, že přestupek spáchal. Žalovaný vypořádal odvolání povrchně, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že podle žalobce policie pochybila, když mu nepředložila na místě kontroly důkaz o spáchání přestupku. Žalovaný uvedl, že správní řízení o daném přestupku vedl správní orgán I. stupně, nikoliv policisté. V rámci správního řízení bylo provedeno řádné dokazování v dostatečném rozsahu k přijetí závěru, že žalobce se přestupku dopustil. Shromážděný spisový materiál tvořil logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost ostatních důkazů. Standardní výstup z metrologicky ověřeného silničního rychloměru použitého policisty, společně se svědeckými výpověďmi policistů, kteří měření a následnou kontrolu žalobce prováděli, považuje žalovaný za důkazy, které svědčí o tom, že přestupek žalobce spáchal. Sám žalobce pak nepředložil žádné důkazy, na základě kterých by byla tato skutečnost zpochybněna. Z uvedených důkazů žalovaný navrhoval podanou žalobu zamítnout s tím, že náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným ověřil soud tyto následující okolnosti případu:

Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení policie o přestupku ze dne 29. 11. 2013, kontrolu provádějícím policistou ručně sepsaného oznámení přestupku, které také podepsal žalobce s vylíčením svého pohledu na skutek. Správní orgán I. stupně měl dále úřední záznam ze dne 29. 11. 2013 sepsaného pprap. F., policistkou provádějící silniční kontrolu rychlosti žalobcova vozidla. Policie správnímu orgánu I. stupně předala také fotodokumentaci

zachycující postavení vozidla policie při měření rychlosti protijedoucích vozidel, fotodokumentaci značení počátek obce ■■■ a dále záznam o přestupku – výstup o měření rychlosti vozidla laserovým přístrojem TruCAM, na kterém je v protisměru zachyceno měřené motorové vozidlo ■■■ RZ ■■■ s uvedením GPS souřadnic a údajem o rychlosti 91 km/h. K záznamu o přestupku byl policií poskytnut i ověřovací list k silničnímu laserovému rychloměru a doklady o proškolení policistů pprar. F. a J. k používání měřicího rychloměru TruCAM LTI 20/20.

Na základě takto shromážděných podkladů správní orgán I. stupně vydal dne 1. 4. 2014 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku. V odporu proti příkazu žalobce zejména popisoval okolnosti průběhu kontroly. Dle jeho názoru se vozidlo policie nacházelo v postavení, kdy nemohlo měření provést. Žalobce brojil proti procesnímu pochybení v postupu policie, která mu na místě kontroly nepředložila důkaz o spáchání přestupku překročení povolení rychlosti.

Při ústním jednání dne 17. 6. 2014 byly provedeny listinné důkazy, ke kterým se žalobce vyjadřoval. Dále byli jako svědci vyslechnuti policisté provádějící měření a silniční kontrolu vozidla žalobce pprap. F. a J. Následně si správní orgán I. stupně také vyžádal videosekvenci příslušného záznamu měření. Součástí předloženého spisu je také CD s návodem k obsluze předmětného měřicího zařízení.

Rozhodnutí ze dne 28. 7. 2014 byl žalobce shledán z popsání přestupku vinným a byla mu uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení částkou 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že provedenými důkazy bylo spáchání přestupku žalobcem potvrzeno. Svědeckými výpověďmi policistů bylo prokázáno, že žalobce při jízdě vozidlem ■■■ jel v daném místě a čase rychlostí 91 km/h, přičemž překročil maximální povolenou rychlost, která byla v daném místě 50 km/h. K postupu kontrolující hlídky správní orgán I. stupně odkázal na svědecké výpovědi policistů, podle kterých nelze fotodokumentaci o změřené rychlosti vytisknout na místě, ale policistům se ihned ukáže výsledek naměřené rychlosti. Správní orgán I. stupně též namítl, že k pochybení ze strany hlídky policie nedošlo, neboť povinnost předložit fotodokumentaci v místě silniční kontroly jim zákon neukládá. Nato se správní orgán I. stupně věnoval vyhodnocení zákonných kritérií pro uložení sankce v dané výši.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce zopakoval skutečnosti namítané již v odporu. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že argumenty v odvolání nepřinesly nic, co by mohlo změnit zjištění o vině žalobce. Podle žalovaného byl přestupek řádně projednán při ústním jednání, kterého se žalobce účastnil společně s právním zástupcem, kdy v rámci tohoto ústního jednání byli jako svědci vyslechnuti zakročující policisté, kteří se k průběhu kontroly vyjádřili. Jako důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl zajištěn záznam o přestupku, což je výstup z metrologicky ověřeného silničního laserového rychloměru, ze kterého je zřejmé, jakému vozidlu byla naměřená rychlost jízdy 91 km/h. Tato skutečnost je potvrzena i videosekvencí, kterou si správní orgán I. stupně vyžádal. Z návodu k obsluze měřicího zařízení pak vyplývá, že pokud by nebyly splněny podmínky pro měření, tak by měření vůbec neproběhlo a na display přístroje by se objevilo chybové hlášení, což se nestalo. Proto považuje žalovaný měření za správné a výsledek měření akceptuje jako podklad pro

řízení o přestupku. Svědeckými výpověďmi policistů bylo prokázáno, že přestupku se dopustil právě žalobce. Argumenty žalobce v průběhu správního řízení byly vyvráceny. Žalovaný se dále věnoval přezkumu výše uložené pokuty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a žalobu shledal nedůvodnou.

Soud se nejprve musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, k níž by ostatně musel přihlédnout i z úřední povinnosti. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být předmětem soudního přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). V obecné rovině lze podotknout, že ačkoliv je povinností správních orgánů své rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nelze tuto povinnost interpretovat jako bezpodmínečný požadavek k detailní odpovědi na každou zmínku uvedenou v odvolání. Je třeba si uvědomit, že správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá.

V daném případě soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným není. Dává totiž, případně ve spojení s prvostupňovým správním rozhodnutím, se kterým tvoří jeden celek, odpověď na základní otázky, které žalobce ve správním řízení namítal. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že argumenty žalobcem uvedené v odvolání nebyly přijaty, neboť žalovaný shledal, že v řízení před správním orgánem I. stupně byly shromážděny podklady v takové kvalitě a rozsahu, že je podložen závěr o tom, že daného přestupku se žalobce skutečně dopustil a měření proběhlo tak, jak dokládá záznam o přestupku a videosekvence z pořízeného záznamu měření, přičemž z návodu k obsluze měřicího zařízení měl žalovaný za prokázané, že pokud by měření neproběhlo, pak by se na přístroji objevilo chybové hlášení, což se nestalo. V žalobě pak ani žalobce konkrétně neuváděl, jaká odvolací námitka nebyla podle jeho přesvědčení vypořádána žalovaným dostatečně, a z jakého konkrétního důvodu má přezkum prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného pouze za povrchní.

Další žalobní námitky pak směřují do dokazování a hodnocení důkazů, nikoli právního hodnocení skutku dle relevantních ustanovení zákona o silničním provozu.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, tedy svou povahou rozhodnutí o obvinění trestněprávní povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. ve sb. NSS č. 847/2006). V řízení o přestupcích jsou správní orgány zásadně vázány zásadou materiální pravdy (§ 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu) a je jejich povinností provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Af 126/2011-68), a provedené důkazy hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž hodnocení důkazů musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Ve vztahu ke spáchání přestupku překročení zákonem dovolené rychlosti řidičem motorového vozidla lze odkázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které dokumenty založené ve spise ohledně měření rychlosti vozidla zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, dopustil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, či ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30), přičemž další dokazování se zpravidla vede jenom tehdy, pokud účastník řízení zpochybnil postup při měření, či jiné skutečnosti. Teprve potom je třeba vyslechnout příslušné policisty a zjišťovat, zda a jak prováděli měření rychlosti měření vozidla.

V souzeném případě se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, že ve správním řízení zajištěnými důkazy, s nimiž se žalobce osobně i prostřednictvím právního zástupce seznámil při ústním jednání dne 17. 6. 2014, bylo prokázáno, že v uvedené době na specifikovaném místě žalobce překročil se svým vozidlem ■■■ nejvyšší povolenou rychlost v obci, když jeho vozidlo jelo rychlostí 91 km/h, po odečtení odchylky 88 km/h. Tato skutečnost byla prokázána záznamem o přestupku, což je výstup z metrologicky ověřeného silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM, k jehož ovládání byla hlídka policie provádějící kontrolu, ve složení pprap. F. a J., řádně proškolená. Záznam o přestupku zachycuje RZ vozidla žalobce, jakož i naměřenou rychlost. Že bylo měření skutečně provedeno, prokazují následně provedené svědecké výpovědi měření provádějících policistů pprap. F a J. Ti shodně uvedli, že měření daným měřicím přístrojem bylo provedeno správně, rychlost vozidla byla zachycena a z měření byl pořízen již zmíněný záznam o přestupku. Protože žalobce zpochybňoval průběh měření rychlosti svého vozidla, byl vyžádán též záznam videosekvence daného měření na CD nosiči. Žalobcovy pochybnosti týkající se provedení měření rychlosti (s ohledem na pozici vozidla policie a otáčecí manévry), žalovaný vyvracel odkazem na návod k obsluze daného laserového měřicího přístroje, založený ve správním spise. Návod dle žalovaného dokazuje, že pokud by měření neproběhlo, pak by se na přístroji objevilo chybové hlášení a výsledkem by nebyl záznam o přestupku.

Žalobní námitky, že správní orgán porušil základní zásady dokazování a neprovedl všechny dostupné důkazy, musí soud odmítnout. Obsahem správního spisu jsou skutkové závěry správních orgánů o spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Mníšek žalobcem jednoznačně prokázány. Soud rovněž neshledal, že by v daném případě byla porušena zásada volného hodnocení důkazů tím, že by byly důkazy hodnoceny pouze v neprospěch žalobce. Správní orgány obou stupňů hodnotily provedené důkazy jak jednotlivě, tak v souhrnu, a jejich závěry soud shledal zcela konzistentními, logickými a přesvědčivými, odpovídajícími provedeným důkazům jednotlivě i v jejich souhrnu. Jinak než v obecné rovině nepřísluší soudu hodnocení důkazů ze strany správních orgánů přezkoumat, neboť žalobce uplatnil výhrady vůči postupu správních orgánů také v obecné podobě. V tomto směru obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

Pro úplnost je třeba dodat, že průběh silniční kontroly a nepředložení důkazu o překročení nejvyšší povolené rychlosti v podobě výstupu z použitého laserového měřicího přístroje policisty již při kontrole dne 27. 11. 2013, nemůže mít vliv na správnost skutkových závěrů učiněných ve správním řízení. Přestupkového řízení bylo zahájeno právě v důsledku toho, že žalobce závěry o spáchání daného přestupku učiněné policisty v průběhu kontroly neakceptoval a nedošlo k projednání přestupku v blokovém řízení. V průběhu následně zahájeného přestupkového řízení pak byly správním orgánem I. stupně shromážděny důkazy prokazující vinu žalobce, jak soud dovodil shora, a to v rozsahu, který o spáchání daného přestupku žalobcem nevzbuzoval pochybnosti. Nebylo tak na místě, aby správní orgány postupovaly dle zásady *in dubio pro reo*.

Soud proto neshledal žalobu důvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s takovým procesním postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. června 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně